

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **npor. JUDr. R., S.**, zastúpeného advokátom JUDr. M., B. proti žalovanému: **Ministerstvo obrany Slovenskej republiky**, Kutuzovova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. VS100-955-8/2006 zo dňa 4.9.2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/404/2006-59 zo dňa 26.8.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/404/2006-59 zo dňa 26.8.2008 **mení** tak, že rozhodnutie žalovaného č. VS100-955-8/2006 zo dňa 4.9.2006 a personálny rozkaz Ministra obrany Slovenskej republiky č. V-40 zo dňa 31.7.2006 **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 331,94,-€ k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. M. do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. VS100-955-8/2006 zo dňa 4.9.2006, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu – personálny rozkaz Ministra obrany Slovenskej republiky (ďalej len minister) č. V- 40 zo dňa 31.7.2006 o ukončení dočasného vyčlenenia na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a o premiestnení žalobcu do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky podľa ustanovení zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon).

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom a preto žalobu zamietol. V odôvodnení svojho rozsudku súd uviedol, že v zmysle § 60 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 4 ods. 1 a § 6 ods. 2 písm. a/ zákona bolo jedine v právomoci ministra, ako vedúceho služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov, rozhodnúť o skončení dočasného vyčlenenia a premiestnení žalobcu do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky s tým, že dočasné vyčlenenie i jeho skončenie majú vždy za nevyhnutný následok zmenu miesta výkonu štátnej služby z jednej organizačnej zložky do subjektu podľa § 60 ods. 1 a 2 zákona a teda premiestnenie žalobcu a záujem služobného úradu podľa § 57 ods. 1 zákona vyplývali priamo z rozhodnutia ministra o ukončení dočasného vyčlenenia žalobcu a tento záujem služobného úradu podľa § 57 ods. 1 zákona je vyjadrený už vydaním samotného rozhodnutia.

Podľa názoru súdu zo strany oboch správnych orgánov nedošlo k porušeniu Správneho poriadku, pretože v personálnom rozkaze č. V- 40 zo dňa 31.7.2006 pôvodne uvedené nesprávne ustanovenie zákona bolo opravené a žalobcovi doručené a túto chybu možno považovať za chybu v písaní podľa § 47 ods. 6 Správneho poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, ktorým ho navrhol zrušiť spolu s napadnutými rozhodnutia správnych orgánov a priznať mu náhradu trov konania. Súdu vytýkal, že neskúmal oprávnenie správneho orgánu, či je príslušný podľa zákona začať konanie a rozhodnúť o ukončení dočasného vyčlenenia k inej organizačnej zložke ministerstva, pretože podľa zákona účinného v čase rozhodovania nemal zákonom ustanovené postavenie vedúceho hlavného služobného úradu. Podľa jeho názoru sa malo postupovať

podľa § 6 ods. 2 písm. i/ zákona a nie podľa § 6 ods. 2 písm. a/ zákona, pretože bol vyčlenený k inej organizačnej zložke ministerstva.

Postupu správnych orgánov vytýkal, že celé správne konanie bolo vedené len formálne bez rešpektovania jeho práv. Poukázal najmä na postup správneho orgánu v súvislosti s uplatnením jeho práva vyjadriť sa k začatiu správneho konania, keď sa konanie začalo už dňa 26.7.2006, no oznámenie o začatí konania mu bolo doručené až dňa 31.7.2006 o 10.00 hod. s tým, že možnosť vyjadriť sa k nemu mal len do 14. hodiny toho istého dňa. Podľa jeho názoru tým došlo k porušeniu čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd konkrétne v možnosti uplatnenia práva na právne zastúpenie v správnom konaní, keďže lehota 4 hodín poskytnutá na vyhľadanie si advokáta potom, čo správnemu orgánu oznámil svoj úmysel nechať sa zastúpiť advokátom, bola nereálna. V ďalšom namietal porušenie § 32 ods. 2 a § 33 ods. 2 Správneho poriadku tým, že na jeho žiadosť, aby mu boli predložené listinné, či iné podklady, na základe ktorých sa začalo a vedie správne konanie, nedostal odpoveď.

Namietal, že minister si prisvojil oprávnenie konať i o premiestnení profesionálneho vojaka podľa § 57 zákona, pričom podľa odseku 6 tohto ustanovenia o premiestnení profesionálneho vojaka rozhoduje vedúci služobného úradu, ktorým bol v tom čase riaditeľ Vojenského obranného spravodajstva. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že záujem služobného úradu podľa § 57 ods. 1 zákona bol vyjadrený už vydaním samotného rozhodnutia o skončení dočasného vyčlenenia ministrom obrany ako vedúcim služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov, pretože minister v čase rozhodovania nemal postavenie vedúceho služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov; toto bolo upravené až novelou účinnou od 1.7.2007. Poukázal na to, že rozhodnutie ministra obsahujúce vo výroku dve rozhodnutia - každé s iným dopadom - je zmätočné a v rozpore so zákonom. Súdu tiež vytkol, že neskúmal kto rozhoduje o opravnom prostriedku, ak v prvom stupni rozhodoval minister. Pripomenul, že u profesionálnych vojakov sa takéto konania nikdy nespájali do jedného a podľa jeho presvedčenia takýmto rozdielnym prístupom správneho orgánu došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania ako aj k porušeniu základných pravidiel v zmysle § 3 ods. 4 Správneho poriadku.

Vážny nedostatok v postupe žalovaného v konaní o rozklade videl v tom, že mu nebolo oznámené, či bola ustanovená rozkladová komisia, kto je jej členom a či sa predmetná vec v takomto orgáne prejednáva.

Podľa jeho názoru tým, že nasledujúci deň potom, čo bol odvolaný z funkcie bol zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov, správny orgán konal od počiatku účelovo, v úmysle nezákonným spôsobom ho odvolať zo zastávanej funkcie a ukončiť jeho vyčlenenie k organizačnej zložke Vojenského spravodajstva a to bez priznania zákonného nároku na takto vykonanú organizačnú zmenu (v zmysle § 55 ods. 2, 3 zákona) a teda obísť organizačný dôvod skončenia jeho služobného pomeru profesionálneho vojaka a ukrátiť ho na jeho zákonných právach.

Nestotožnil sa ani so záverom krajského súdu, že vydané rozhodnutie malo všetky náležitosti podľa § 47 SP, nakoľko podľa jeho názoru odôvodnenie nemá požadované náležitosti a poučenie malo byť iné pre jednu časť a iné pre druhú časť výroku.

Na záver žiadal zohľadniť, že v štátnej službe v ozbrojených silách odpracoval celkom 15 rokov a vždy bol čestným, statočným a disciplinovaným vojakom.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka a jeho ukončení rozhoduje podľa § 60 ods. 1 písm. c/ a § 60 ods. 2 písm. a/ zákona minister, pričom zákon nestanovuje podmienky či dôvody, na základe ktorých má minister rozhodovať a teda je iba v právomoci ministra, na základe akých dôvodov, prípadne bez udania dôvodu, rozhodne o skončení dočasného vyčlenenia profesionálneho vojaka. Pretože v prípade žalobcu došlo personálnym rozkazom k skončeniu jeho dočasného vyčlenenia, muselo byť týmto rozkazom zároveň rozhodnuté aj o jeho ďalšom postavení a preto bol žalobca daný do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky.

Nesúhlasil s námietkou žalobcu, že správne konanie bolo vedené len formálne, bez akéhokoľvek uplatnenia a rešpektovania jeho práv s poukazom na to, že začatie správneho konania spolu s výzvou na predloženie návrhov a pripomienok podľa § 18 ods. 3 a § 33 ods. 2 SP na základe listu ministra č. VS100-815/2006 zo dňa 26.7.2006 adresovaného žalobcovi mali len formálny charakter vzhľadom na znenie § 81 zákona a vzhľadom

na skutočnosť, že jediným podkladom a dôvodom pre rozhodnutie v zmysle § 60 ods. 2 písm. a/ zákona o skončení dočasného vyčlenenia je len samotné rozhodnutie ako výkon právomoci ministra ako vedúceho hlavného služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov. Tvrdenie žalobcu, že nemal dostatočný čas na prípravu vyjadrenia sa k začatiu správneho konania a na uplatnenia práva na právne zastúpenie, považoval vzhľadom na charakter a podmienky vydania rozhodnutia za bezpredmetné. Lehotu na vyjadrenie poskytnutú žalobcovi považoval za primeranú, pretože bez ohľadu na obsah a rozsah vyjadrenia žalobcu by to záver ministra neovplyvnilo. Podľa jeho názoru uvedený personálny rozkaz je možné považovať za osobitný druh rozhodnutia, na ktorého vydanie sa v zmysle § 81 zákona vzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, ale zároveň je i vyjadrením vzťahu nadriadenosti a podriadenosti medzi žalobcom a ministrom.

Za nedôvodnú považoval žalovaný i námietku žalobcu, že minister konal nad rámec platného zákona, keď si prisvojil oprávnenie konať aj o premiestnení žalobcu, pretože samotné skončenie dočasného vyčlenenia má automaticky vždy za nevyhnutný následok zmenu miesta výkonu štátnej služby z jednej organizačnej zložky do subjektu podľa § 60 ods. 1 a 2 zákona. Uviedol, že text v personálnom rozkaze „podľa § 57 ods. 1 zákona 1. augusta 2006 premiestňujem...“ má len deklaratórny charakter, keď minister určil, že žalobca bude v podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl a aj napriek výslovnému uvedeniu slova „premiestnenie“ a „§57 ods. 1 zákona“ fakticky nešlo o premiestnenie ale len o danie žalobcu do veliteľskej podradenosti konkrétneho orgánu ozbrojených síl Slovenskej republiky.

Žalovaný trval na tom, že personálny rozkaz ministra bol vydaný v súlade so zákonom a obsahuje všetky náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku. Skutočnosť, že v pôvodnom znení personálneho rozkazu bolo uvedené nesprávne zákonné ustanovenie na tom nič nemení, pretože išlo o chybu v písaní v zmysle § 47 ods. 6 Správneho poriadku, ktorej opravou nedošlo k zmene obsahu a zmyslu rozhodnutia, ani k zmene právnej situácie žalobcu založenej rozhodnutím.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že v odvolacom konaní nebola ustanovená žiadna komisia, žalovaný uviedol, že minister zriadil osobitnú rozkladovú komisiu, ktorá rozklad žalobcu prerokovala a pripomenul, že povinnosť oznámiť účastníkovi zriadenie takejto komisie a jej zloženie nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť, správne rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalovaný dňa 26.7.2006 začal správne konanie vo veci ukončenia dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a jeho premiestnenia. Oznámenie o začatí tohto správneho konania č. p. VS100-815/2006 zo dňa 26.7.2006 bolo dňa 31.7.2006 doručené žalobcovi s výzvou na predloženie doplňujúcich návrhov a pripomienok do 14. hodiny toho istého dňa.

Minister obrany personálnym rozkazom č. V- 40 zo dňa 31.7.2006 podľa § 60 ods. 1 písm. c/ zákona dňom 31.7.2006 rozhodol o ukončení dočasného vyčlenenia žalobcu na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva dňom 31.7.2006 a o jeho premiestnení do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky podľa § 57 ods. 1 zákona. Toto rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že ukončenie vyčlenenia a následné premiestnenie sa vykonáva na základe návrhu povereného zástupcu riaditeľa vojenského obranného spravodajstva.

Dňa 3.8.2006 predložil žalobca žalovanému návrhy a pripomienky k začatému správne konaniu, na ktoré žalovaný neprihliadol s odôvodnením, že boli podané po ním určenej lehote.

Dňa 5.9.2006 bolo žalobcovi spolu s rozhodnutím o rozklade doručené pracovníkom Vojenského obranného spravodajstva upovedomenie o oprave chyby v písomnom vyhotovení rozhodnutia, v zmysle ktorého tento pracovník (správny orgán) vykonal opravu chyby spočívajúcu v nesprávnom označení zákonného ustanovenia (§ 60 ods. 1 písm. c/ namiesto § 60 ods. 2 písm. a/ zákona) výmenou rozhodnutia.

Na základe podaného rozkladu žalobcu zo dňa 14.8.2006 rozhodol minister rozhodnutím č. p. VS100-955-8/2006 zo dňa 4.9.2006 tak, že rozklad zamietol a personálny rozkaz č. V-40 zo dňa 31.7.2006 potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že k ukončeniu vyčlenenia a následnému premiestneniu do podriadenosti náčelníka

Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky došlo v záujme služobného úradu na základe návrhu povereného zástupcu riaditeľa vojenského obranného spravodajstva a tiež, že personálny rozkaz musí rešpektovať vzťah nadriadenosti a podriadenosti a povinnosť profesionálneho vojaka vykonávať štátnu službu v mieste a vo funkcii podľa potrieb služobného úradu.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia nebola funkcia riaditeľa vojenského obranného spravodajstva od 17.7.2006 obsadená a preto jeho práva a povinnosti vrátane postavenia vedúceho služobného úradu prešli na zástupcu riaditeľa, avšak z dôvodu jeho neprítomnosti trvajúcej viac ako 30 dní vedúci hlavného služobného úradu podľa § 56 zákona poveril personálnym rozkazom iného profesionálneho vojaka zastupovaním neprítomného riaditeľa vojenského obranného spravodajstva. Obsahuje tiež stanovisko, že napadnutý personálny rozkaz obsahuje všetky zákonné náležitosti a je z neho zrejmé, na základe akých skutočností a právnych okolností bolo rozhodnuté a že neboli porušené práva žalobcu, ktorý mal právo vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia a nebolo mu bránené v uplatnení práva na právne zastupovanie.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z.z. v znení platnom do 30.6.2007 vedúcim služobného úradu, ktorým je

a) ministerstvo, je minister,

b) organizačná zložka ozbrojených síl určená podľa § 5 ods. 1 písm. a), je veliteľ alebo náčelník (ďalej len „veliteľ“) organizačnej zložky,

c) Vojenská kancelária prezidenta Slovenskej republiky, je náčelník Vojenskej kancelárie prezidenta Slovenskej republiky,

d) hlavná vojenská prokuratúra, je hlavný vojenský prokurátor,

e) vyššia vojenská prokuratúra, je vyšší vojenský prokurátor,

f) vojenská obvodná prokuratúra, je vojenský obvodný prokurátor,

g) vyšší vojenský súd, je predseda vyššieho vojenského súdu,

h) vojenský obvodový súd, je predseda vojenského obvodového súdu,

i) organizačná zložka Vojenského spravodajstva, je riaditeľ vojenského obranného spravodajstva a riaditeľ vojenskej spravodajskej služby,

j) Vojenská polícia, je riaditeľ Vojenskej polície,

k) Národná akadémia obrany maršala Andreja Hadika, je veliteľ Národnej akadémie obrany maršala Andreja Hadika.

Podľa § 57 ods. 1 zákona profesionálnemu vojakovi možno, ak je to v záujme služobného úradu, zmeniť miesto výkonu štátnej služby (ďalej len „premiestnenie“).

Profesionálneho vojaka premiestňuje vedúci služobného úradu (ods. 6).

Podľa § 60 zákona profesionálneho vojaka možno dočasne vyčleniť na plnenie úloh

- a) ministerstva,
- b) úradov a zariadení ministerstva,
- c) organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a Vojenskej polície,**
- d) vojenskej prokuratúry,
- e) vojenského súdu,
- f) rozpočtovej organizácie alebo príspevkovej organizácie v pôsobnosti ministerstva,
- g) inej právnickej osoby na koordináciu činností orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy alebo iných právnických osôb pri príprave na obranu Slovenskej republiky podľa osobitných predpisov. 21) (ods. 1)

Podľa § 60 ods. 2 písm. a/ zákona **minister rozhoduje o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka a o skončení jeho dočasného vyčlenenia** na ministerstvo, jeho úrady a zariadenia, **na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva, Vojenskej polície, rozpočtovej organizácie alebo príspevkovej organizácie v pôsobnosti ministerstva.**

Podľa § 81 zákona **na konanie vo veciach služobného pomeru profesionálneho vojaka sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní**, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. (ods. 1)

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy

príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu. (ods. 2).

Podľa § 33 ods. 1,2 Správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 47 Správneho poriadku **rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní** (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu (ods. 1).

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením **ustanovenia právneho predpisu**, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon (ods. 2).

Vychádzajúc z ustanovenia § 81 zákona prikazujúceho v predmetnej veci použitie konkrétneho procesného predpisu – Správneho poriadku, bolo povinnosťou dotknutých správnych orgánov príslušné zákonné ustanovenia tejto zákonnej úpravy dôsledne aplikovať a v procese rozhodovania podľa nich postupovať. Žalovaný a ani služobný orgán prvého stupňa sa však nimi a ani niektorými relevantnými ustanoveniami zákona č. 346/2005 Z. z. podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne neriadili.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia. Pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 a 3 OSP).

Napriek tomu, že žalobcovi bolo dňa 31.7.2006 riadne oznámené začatie správneho konania o ukončení vyčlenenia na plnenie úloh organizačných zložiek VOS a jeho premiestnení, je nepochybné, že lehotu poskytnutú mu na prípadné doplňujúce návrhy alebo pripomienky nemožno (aj s prihliadnutím na to, že správne konanie začalo už 26.7.2006) považovať za primeranú, v dôsledku čoho je dôvodné konštatovať, že žalobca nemohol plnohodnotne realizovať svoje právo na zvolenie si právneho zástupcu, nebolo mu umožnené vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, pričom správny orgán podľa tvrdenia žalobcu nereagoval na uplatnenie jeho práv v konaní v rámci personálneho pohovoru (ktorého záznam sa však v predložennom spise žalovaného nenachádza) a z tohto hľadiska sa postup dotknutého správneho orgánu javí ako účelový zámerne brániaci žalobcovi v účinnom uplatnení jeho práv ako účastníka konania a to aj s ohľadom na povinnosť žalovaného zakotvenú v § 33 ods. 2 SP a na skutočnosť, že žalobca predložil pripomienky a návrhy k začatému správne konaniu dňa 3.8.2006, na ktoré žalovaný neprihliadol a považoval ich „vzhľadom na oznámenie o začatí správneho konania a na vydanie rozhodnutia za irelevantné“.

V tejto súvislosti tiež nebolo možné ponechať bez povšimnutia, že žalobcovi v deň oznámenia začatia správneho konania bol následne doručený pôvodný personálny rozkaz z 31.7.2006 vo svojom výroku odkazoval na ustanovenie § 60 ods. 1 písm. c/ zákona, čo dodatočne správny orgán označil za chybu v písaní ktorú odstránil neskoršou výmenou za iný personálny rozkaz s tým istým dátumom vydania s uvedením správneho ustanovenia § 60 ods. 2 písm. a/ zákona, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 4.9.2006 už zároveň aj s rozhodnutím o rozklade.

Je nesporné, že opravu chyby v rozhodnutí vykoná v zmysle § 47 ods. 6 Správneho poriadku správny orgán, ktorý rozhodnutie obsahujúce chybu vydal. V danom prípade vychádzajúc z obsahu upovedomenia zo dňa 4.9.2006 opravu chyby výmenou rozhodnutia vykonal pracovník VOS p. M., ktorému zrejme takáto právomoc neprislúcha. Okrem toho odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením, že pozmenením zákonného ustanovenia upravujúceho právomoc dotknutého správneho orgánu ide o jednoduchú opravu zrejmej nesprávnosti, za ktorú je možné považovať len také chyby v písaní a počítaní, ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhotoveniu rozhodnutia a ktoré sú každému zrejmé. Zrejmosť takej nesprávnosti vysvitá najmä z porovnania výroku rozsudku s jeho odôvodnením, prípadne aj z iných súvislostí. V predmetnom rozhodnutí však z kontextu rozhodnutia nemožno

jednoznačne ustáliť, o aké zákonné ustanovenia sa žalovaný pri rozhodovaní oprel. Výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, ktorým sa určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov správneho konania a preto musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadriť záver správneho orgánu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. V pôvodnom personálnom rozkaze výrok o ukončení dočasného vyčlenenia odkazoval na nesprávne zákonné ustanovenie a z ďalšieho textu rozhodnutia vôbec nie je možné zistiť, na základe akého ustanovenia správny orgán vlastne rozhodol.

Podľa názoru odvolacieho súdu tieto pochybenia v spojení s ďalšími vadami konania vyplývajúcimi z nasledujúcich skutočností mali vo svojom súhrne za následok nezákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Pozornosti odvolacieho orgánu nemalo uniknúť, že personálny rozkaz ministra obrany č. V- 40 z 31.7.2006 obsahuje aj výrok o premiestnení žalobcu do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky podľa § 57 ods. 1 zákona. Ustanovenie § 57 upravuje zmenu miesta výkonu štátnej služby a podľa odseku 6 tohto ustanovenia profesionálneho vojaka premiestňuje vedúci služobného úradu. Postavenie vedúceho služobného úradu mal však vo vzťahu k žalobcovi v čase rozhodovania v zmysle § 6 ods. 2 písm. i/ zákona riaditeľ vojenského obranného spravodajstva a riaditeľ vojenskej spravodajskej služby, teda nie minister. Ustanovenie § 60 ods. 2 zákona zakotvuje len právomoc ministra rozhodnúť o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka a o jeho ukončení, avšak nie i právomoc rozhodnúť zároveň o premiestnení profesionálneho vojaka. Odvolací súd preto nepovažoval za relevantné tvrdenie žalovaného, že výrok napadnutého personálneho rozkazu o premiestnení žalobcu do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky podľa § 57 ods. 1 zákona, má „len deklaratórny charakter“, keďže je zrejmé, že ho vydal orgán, ktorý na to nemal právomoc a v tejto časti je preto nulitné, na ktorú skutočnosť je potrebné prihliadať z úradnej povinnosti.

Pokiaľ žalobca namietal absenciu zákonných náležitostí rozhodnutia žalovaného je potrebné pripomenúť, že aj rozhodnutie odvolacieho orgánu musí spĺňať **formálne a obsahové** náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku. V zmysle odseku 5 tohto ustanovenia

rozhodnutie musí mať **úradnú pečiatku**, ktorú napadnuté rozhodnutie žalovaného v čase vydania rozhodnutia a jeho doručenia nemalo.

Z uvedeného je zrejmé, že v predmetnom správnom konaní služobné orgány dôsledne nerešpektovali oprávnenia účastníka správneho konania vyplývajúce zo Správneho poriadku, ktorého použitie zákon č. 346/2005 Z.z. vyžadoval, čo v kumulácii s ďalšími vytýkanými formálno-procesnými pochybeniami služobných orgánov vyvolalo situáciu, v ktorej právne postavenie žalobcu bolo neprehľadné a neisté, čo podľa názoru odvolacieho súdu v dostatočnej miere odôvodňuje záver o nezákonnosti postupu dotknutých služobných orgánov v predmetnej veci a nezákonnosti napadnutých rozhodnutí odôvodňujúcej ich zrušenie.

Odvolací súd nepovažoval námietku žalobcu o nedostatku právomoci ministra rozhodnúť o ukončení jeho dočasného vyčlenenia za dôvodnú s poukazom na ustanovenie § 60 ods. 2 písm. a/ zákona, v zmysle ktorého patrí rozhodovanie o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka a o skončení dočasného vyčlenenia do právomoci ministra a rovnako nedôvodná sa ukázala námietka, že v druhostupňovom konaní nebola ustanovená rozkladová komisia a ak bola, tak žalovaný žalobcu neoboznámil s jej zložením, keďže žalovaný predložil súdu zápisnicu rozkladovej komisie č. VS100-955/2006 z 30.8.2006, z ktorej vyplýva, že minister zriadil osobitnú rozkladovú komisiu i na prerokovanie rozkladu žalobcu, pričom treba pripomenúť, že Správny poriadok vzťahujúci sa na konanie v zmysle zákona povinnosť oznámiť účastníkovi konania zriadenie komisie a jej zloženie správne orgánu neukladá.

Vzhľadom na to, že preskúmané rozhodnutia a postup správneho orgánu neboli v súlade so zákonom, neboli podmienky na zamietnutie žaloby a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 250ja ods. 3 OSP zmenil odvolacím napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutia žalovaného oboch stupňov podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vychádzal z § 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP, keď úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok v sume 331,94,-€ (10.000,-Sk), bez náhrady trov právneho zastúpenia (§ 151 ods. 1,2 OSP), ktoré v stanovenej lehote neboli vyčíslené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. októbra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová